karawane

dan cristian iordache



dan cristian iordache

karawane

ISBN 978-973-7659-62-0

©Editura CHARMIDES / 2012
420041, Bistrița, str. Mihai Eminescu nr. 13
Tel: +40263236257; +40744474252

Editor: Gavril ȚĂRMURE
Tehnoredactare: Francisc BAJA

Dan Cristian Iordache

Karawane

CHARMIDES
2012

fiului meu Sabin

„umblu... ca o timidă religie”

Daniel Corbu

locul

mi-am găsit locul între iluzii
din vastele gări
– cu eleganța valizelor – am pornit
spre imensele vânturi

e o insulă care fluieră
ca destinul
mai mult decât toate amintirile
foșnitoare sau așa mi se pare

un cântecel suficient un resort
fericit și ce noroc
viața e un șiret pe care-l înnozi
de câteva ori!

după noapte

dimineața vine
odată cu prima extracție sinceră
comutatorul e rupt și sunt
într-o barcă

oamenii cu brațele lungi
piaptănă întunericul nu se găsesc
pășesc pe o stofă moale
pe o capcană în devenire cu
un soi de credință sau de burghiu

eu nu sunt cu nimic diferit am
momentele
brațele julite din cauza norilor
și câteva așchii perfecte într-un dulap.

personal

ar trebuie să fiu bucuros
că mai sunt și alții
care văd la fel.

nu sunt
stejarul din preajma seninului stors
în fața
acestei respirații
ca un fel de oferire de duh
pe trotuare stâlpi
(dar și în apartamentele colbuite)

unii dintre prietenii mei
fac versuri
pentru amăgit
pisicile din sacul de cânepă
pentru albit noroiul
sau pentru fotoliu și timpan

pe când eu
bucuros de plapuma anonimatului
sau de eșecul suprem
ca de o dușcă de wisky de calitate
stau în lumina tăioasă
parcă înfometat.

vorbind cu ei

atât mai rămâne în aerul rece
(cu excepția palmelor galbene
care planează spre negru cu intenția vădită
de a împinge o ușă – străvechea ușă)

un om întors pe o parte
aflat într-o stare aparent melancolică dar care
s-ar încadra mult mai bine la nemânie

cu ochii deschiși
exact cât pentru o lacrimă
închis într-o cameră de motel împreună
cu părinții copiii (și tusea lor seacă) bunicii
și păcatele solului rece

cu toată blândețea din vârful brazilor
grizonarea bazaltului atât și o apă lină care
se strecoară ca o regulă nouă pe sub toată lumea
și toate cuvintele
ca o palmă galbenă care împinge o ușă.

dragostea mea

în munți am trecut printre rafale de ceață împreună
cu fecioara se însera și ea se uita stăruitor puțin miop
și am început să simt în noapte nu mai departe
de nasul mașinii un convoi de șerpași urcând alături

cu o puritate rarefiată ca o inflexiune a vocii precum
poate doar ochii ei ar fi fost dacă i-aș mai fi putut vedea
dar era noapte ca în filmele cu Bette Davis punch și toate
păreau scăpate ca niște zaruri într-o găleată pe strada

unde am locuit ca un diamant fără nici un prieten doar
cu un corp alb din care ieșeau inopinat furunculii
fiindcă e foarte ușor să-ți pierzi frumusețea sau spiritul

de îmbrățișare căldura pe care o afli ciudat în fața unui bol
de salată sau a unui morman de lemne jilave
și am reluat legătura fără nazuri sau menajamente.

ca un fluviu

alte gânduri pe trotuar panica cerului o privire în sus către
fereastra aceea pe care o găsești în camera umedă
și rece dar ea nu era deloc o femeie despre care cineva
ar fi putut afirma că e o persoană agresivă cu pleoapele ei rotund

translucide cum au unii oameni peste ochi un fel de haină subțire
care împrăștie involuntar un parfum de blândețe sau de uscăciune
și echilibru ea care întorcea pagina cu aceeași suspiciune
în fața propozițiilor în fața monștrilor discreți de care ar trebui

s-ar crede să ne rușinăm fiindcă nu au nimic mat nici o formă
mai mult decât izbăvirea alte gânduri o fereastră rotundă
ca o țeavă de carabină trecând printr-un lan de tristețe sau de oameni
culcați într-un somn al umbrei și marginii

împreună cu aceste cuvinte apăsate și pe alocuri absurde
cum ar fi nădejdea sau cuviința dar ea încă răsfoiește o carte
aproape pietrificată ca un far al nefericirii
ca o poartă croită din lemnul obiceiurilor casnice ca un fluviu.

iarăși tu

dar poate că Dumnezeul meu va deschide o ușă
mă va face iarăși să plâng ca și cum am fi împreună mă va arunca
într-un echilibru în care pereții nu mai sunt de cenușă
ne vom strânge în brațe ca și cum din piept ar ieși iar cuvintele.

urgențe

trecând pe la pediatrie cu niște analize în mână și o rețetă
am așteptat la ușă și am ascultat involuntar plânsetul învolburat
al un copil din care sunetele vechi se rupeau pătrunzător
ca un fel de descărcare adâncă

dar nu aveam cum să-l văd și am simțit că nu sunt singur aici
mai este cu siguranță cineva care așteaptă
am simțit întreagă bunătatea sufletului meu mic
sau forma nelămurită a muntelui fermecat masivă ca și

respectului pe care-l purtam pe atunci lumii – de aceea nu eram
singur ci înconjurat cu prietenie – am dat roată cu privirea
prin sala de așteptare o mamă cu părul vopsit înspicat
cu fruntea și pomeții ascetici își împingea fetița să meargă vreo

trei pași înainte și doi înapoi ca într-un port o bărcuță își căuta și
ea probabil sufletul mic sau înalt – îi făcea plăcere – un băiat de
vreo 12 ani se ținea cu mâna stângă de splină avea
o privire de viitor bărbat ușor zeflemitor sau îngăduitor

cu o căutătură neguroasă poate strânsese cartofii blugii
îi erau scurți unii intrau grăbiți și intrau cu un soi de
indiferență de sticlă cu un soi de absență a lor înșile
m-am gândit la câteva peisaje la casele din Reghin una era de

vânzare și la drumul sinuos spre Poiana Negri mi-am făcut
puțină autocritică și până la urmă am intrat mulțumitor
am primit ceea ce așteptam într-un melanj de
neon cu albastru epoxidic zarvă și foarte multă incertitudine.

armata de teracotă

și anglia a ajuns precum un săpun așezat între haine după
o vreme apar niște vinișoare subțiri sau falii din care parfumul
s-a dus precum o undă radio spre o ureche blajină de elefant
precum lumea descrisă de mama cu privirea ei mută

și impunătoare cum era și domnul acela care fusese
pilot de formula 1 pe la începuturi și avea o vorbire limpede
cum învățam la școală sau bănuiam că a existat aievea
prin my fair lady cu niște mâini viguroase cu râme conturate pe ele

cum ținea el degetele ca o cupă din care cineva ar fi putut să bea
lichidul miraculos și verdele copacilor din românia pictat
de martirii închisorilor cu un miros jilav de tencuială și lună
cu sânge sub unghii și tuse s-a dus și tweedul precum un cântec

de maria tănase precum o fotografie cu o căprioară din profil
și nici un fiu după ce au venit alții care s-au ferit să descopere
aceste bordeie până când nu vor ajunge o armată de teracotă
sau un astronaut din antichitate și acest parfum
precum amintirea primăverii bătând în sângele meu pământiu
cu niște călcâie de călușari cu spinarea dreaptă și pregătită de jertfă.

devreme

cu fața la perete cu mâna flexată și pumnul deschis
într-o imitație a renunțării sub ceafă cu o carte atârnată venind parcă de sus
din profil cu aerul secătuit care întoar-
ce alte pagini cu o mie de lucruri
și nimicul care se scurge din motorul unei camionete în toamnă

cu o mie de fundițe roz morminte licheni și scârțâit de țeavă pătrată
cu un eroism al intimității și al șoaptelor cărămizii
cu speranța ilogică pe undeva că ar putea să însemne ceva
tropotul cailor triști la granița dintre imaginație și dimineață.

egalități

ca un rotund întunecat
care se întrevede în spatele corzilor
și nu spune nimic
ca o garoafă aflată în prima ei zi galbenă
ca țiuitul greierelui de mătase
printre coloanele de praf
în care gândul amestecă imaginea
cu uitarea
ca un autobuz gol urcând
pe o șosea nesigură sau o destinație
ca o mănușă desperecheată
în hol pe scaunul de paie
împreună cu o legătură de chei oarbe
ca o ușă deschisă spre un interior cu vânt
și stropi ca un abajur
în care rugăciunea pâlpâie
cu ghearele egale cu neputința
și arzătoare ca un fel de lună
cu tendoanele rupte

ca și cum copilăria ar fi în totalitate
o rană precisă
în care intră și ies niște gândaci
la fel de suavi ca speranța
peste margine
ca rotunjimea întunecată din culisele
cântecului precum ultimul prieten
aflat între el însuși și o întrebare
sau un clopot de bronz ros de o întoarcere
înlăuntru
ca un muget de bucium
plecat pe drumul spre ultimul bour
ca un telefon agățat
de niște cuvinte vărsate dintr-o carte
împreună cu un praf invizibil
ca râsul ondulat și pe undeva resemnat
a lui Ingrid Bergman în Casablanca
în fața ventilatoarelor
ca o iscălitură din care lipsește persoana
sau numele când
florile cresc pe marginea drumului.

în căutarea lui

dacă ai înțelege predilecția mea pentru semiîntuneric pentru
șuvițele de seară sau mozaicurile romane care
au fost de la bun început fărâmițate pentru amintiri fuioare
pentru fumul alb care se ridică toamna ca o tâmplă de elefant
pentru greutatea palmei măcar tu ai avut acea licărire
ca un somn hrănitor un sirop de răbdare pe canapeaua cu aer văduv
pentru harul de a nu fi întâlnit oglinzi care să tresară pe stradă

pentru hoții de biciclete și aburul cu formă de lebădă
într-o confuzie mai mult decât omenească precum aceea a dorului
diluat care ne leagă din lipsă de spațiu de un aparatament de bloc
zgrumțuros în care unii dădeau petreceri și ca un făcut se găsea
un dormitor pentru pus capul pe mâini iar tu îmbrăcat în sacoul
reiat când totul semăna cu coroana de spini
cu albastrul de Prusia împrejmuit cu dansurile ieșite parcă din

penumbrele viitoare ca buzele crăpate ale madonei renascentiste.

grup de oameni în mişcare

și mersul trădează – ca o luminescență – un anume izvor
de parcă pământul ar avea o moliciune a distanței doar de el înțeleasă
a înfometării – a privirilor ascunse sau zarurilor
ca un știulete de porumb într-o mătase e ca și cum ai privi lumea
cu mortul la tine dintr-o corabie albă și somnambulă iertător
și oamenii ar râde ca un bulgăre prietenos care se tot duce spre

valea lucrurilor șlefuite spre înțelegerea ace-
ea nedezmințită care urmează

vârsta ca o umbră lunguiață în care oame-
nii sunt mari și plini de încredere
sau egali cu propriul mister, ei și până la urmă ajungi să despachetezi
ca un balon cald care se tot ridică spre niș-
te stavile în care pieptul devine
o barieră mohorâtă sau un cer asasin ca o lipsă a unui ceva
care poate că este tocmai partea cea bună și mergi și mergi până când
lumea nu se mai reprezintă e mică și nu-
mai buruienile sunt tari și înalte.

în căutarea sănătății

de fiecare dată când demarez un poem îmi amintesc vorbele mamei
despre cum să mă port: prima impresie pe care o faci tu
oamenilor este una foarte bună totul e să o duci până la capăt.

așa intru în cameră dar asta se petrece mai târziu
fiindcă cu toții știm că universul este o hârcă
pe cale să pocnească să i se rupă codița să cadă în dizgrație
și mă gândesc amuzat la ce înseamnă pentru o femeie tânără
să-și frece părul cu un prosop flaușat de bumbac dar

mai este și visul acela pe care sigur nu vi l-am mai povestit
cu gardul cu ochiurile moi pe care mă cațăr
de zor în vis (s-ar părea că aceasta era semnificația exactă)
și cu imaginea tuturor celor vii și morți după mine într-o procesiune
în care am vrea să cântăm Aleluia destul de ritmat dar la care
Dumnezeu să nu se uite câș ba dimpotrivă să ne ajute să nu exagerăm
decât cu vreun nepot sau doi

apoi să scoatem de la naftalină o ladă cu mirosul acela de îmbâcsit

atât de fain sau de poveste și fără nimic planetar deși
există destul de multe lucruri de ambele părți ce nu le mai știm
ale noastre așa că frumosul sau urâtul pot fi destul de nerelevante.

drum de august

pe 19 august piticul cu mustață din piață a căscat înfundat
și-a desfăcut larg brațele cu degete boante
și apoi si-a îmbrățișat umerii ca un rockstar era vesel
s-au urnit două osii pe undeva iar berzele cu mare cu mic
au pornit ținându-se de aer ca de niște pereți ușor întrebătoare

pe o foaie neîncepută la vale printre arborii albi din cer
ca și cum ceea consideram aprioric ca fiind nesigur
ar fi de-acuma precis acea inimă incertă impulsul speranța
roșeala obrazului acea căldură promisă sau memorie sau
sâmbure de cireașă cu totul fotografiat în sertare pe 19 august

tata s-a gândit la mama Ioana s-a întins după o țigară
a lăsat o amprentă a fost un fel de căldură în care frunzele
au pășit spre moliciunea de fruct
cu o certitudine de pahar plin și înclinat spre buzele aurii
în care clipa sau foșnetul cântăresc exact cât umbra.

aproape până la capăt

câteodată în camera cărților se lasă o jumătate de liniște
ca un fulg descumpănit sau un bolnav închipuit pe marginea patului
și-atunci strălucirea capătă un alb cald – ca de miel -
și-mi spun că nu degeaba aparatul foto praktika
cu lentile carl zeiss – ca un pistol mitralieră dezafectat și ros

de un sânge îndepărtat – stă nemișcat acolo
după ce a mers la braț cu literatura aproape până la capăt acoperind
cu un căuș de palmă granulația conturului
până în pânzele albe până la o formă ca de vioară sau de contrabas
undeva sub o lespede sigilată și etanșă sub un nisip copt

precum un mormânt oferit unei priviri de o frumusețe adâncă.

în zi de sărbătoare

ca tot omul în zi de sărbătoare am purces
la pregătirea unui grătar cu ai mei
așa că am aliniat la sfârâit mai multe bucăți condimentate
de carne de pasăre
am așteptat un pic și am apăsat cu furculița inflamat
de tot mirosul acela dar firea mea meditativă
care uneori din nefericire nu mă eliberează nici la telefon
ca un fel de soacră sau greiere
m-a făcut să mă gândesc la carnea de pasăre
cu gust aproximativ cum te-ai aștepta
și la ce ar putea să priceapă focul din dan iordache
sau din oricare altul – acela cu mirosul mai fin
de pe malul Gangelui poate – sau soarele când pășea
pe câmpie ca un Iisus alergând peste valuri
și pătrundea prin parbriz mai ieri prin lentile
printre vinișoarele roșii ca printre crăpăturile
unei culturi străvechi până spre sufletul meu înălțat
ca un steag în bernă
ce ar putea să știe soarele despre dan iordache și toate cele
ale lui despre tot confortul acelor neadevăruri acceptate

cu care merg înainte ca și cu un scrum alb și dantelat
în vârful țigării despre acele nopți ruginite și fade
și pe urmă m-am gândit brusc că ni s-au dat atâția galbeni
și frunze de toamnă pe care am fi putut scrie te iubesc
și câteva organe mai mult sau mai puțin sfărmate
și momente în care viața ne-a părut un soi de orizont dimineața
pe mare și mi-am spus că merită să las friptura să se pătrundă
mai bine de elemente și de iluzii și timp liturgic și în orice caz
pentru cine s-a încumetat să citească până aici
masa a fost bună și am fost împreună.

o cârjă mare

mai țineți minte ceasurile acelea cu arcuri fine
și rubine minuscule
care îți dădeau o idee despre ce este viața
sau cel puțin cum pornesc toate lucrurile
de la o învârtitură și chiar singurătatea părea la fel
plină de călăreți și zăpadă
de fapt chiar totul venea dintr-o adiere
nu aveai efectiv cum să te plictisești

dar noaptea de azi mi se pare
răcoroasă și geme apăsată de un kilogram negru
când pe o parte când pe alta
îmi amintesc de amicul I. cu care era
să mă împrietenesc de-a binelea
și îmi trece prin cap ceva înțelept și ușor
din topor: să te ferească Dumnezeu de omul roșu
de omul spân și de omul care nu transpiră
vorba lui Paul Goma dar și de omul care a găsit adevărul
pun de la mine – în fine – ceasul ticăie

pieptul meu după mai multe cafele e ca o gară
unde la portavoce se spune Tatăl nostru
fiindcă s-ar putea să fie benefic
ceasul ticăie nu pot să-l văd sunt ca un orb cu o cârjă
cât trupul întreg care are nevoie să pipăie uneori
îmi curge o lacrimă, se duce la vale
iar noaptea e o greutate neagră și răcoroasă.

covoarele de mătase

mereu m-am întrebat ce viteză trebuie să ai
la bord ca să omori o pisică
dacă lui Dumnezeu îi plac alunele de pământ
și westernurile

cine e mai deștept boul sau vaca
unde s-au dus păcatele mele
de ce îmi plac așa de mult covoarele de mătase
sau perdelele însorite

dacă îngerii știu să citească sau au nevoie câteodată
să mai taie câte un suflet ca să învețe
de ce m-am despărțit cu greu de unele bănci
(nu acelea cu bani)

de ce casa e zugrăvită cu aceeași vuiet de altfel
ca toate locuințele și lucrurile acestea reale
care pot deveni oricând contondente
ce a simțit fetița cu chibriturile în ultimul moment

deși ar mai fi încă multe multe altele.

primăvara în somn

sărutările noastre mai miros a struguri
deși se lasă o ceață e
ca și cum ne-am ridica deasupra cartierului
și ne-ar plimba cineva cu un car cu boi

degetele noastre când se-ntâlnesc au făină
pe vârfuri pietroase
și fân și orice atingere e ca și cum
am da la o parte câte un bob negru de orez
din zăpadă

florile de măr au căpătat o anumită adâncime
iar copilul aleargă în față cu părul turtit
din cauza somnului
cu fericirea lui care iese cu un clipocit
de vorbe neajutorate

iar lumea se adună și pleacă
cu un soi de resemnare fină ca o dună de nisip
la marginea asfințitului
cu o melancolie dulce și întrebătoare.

peisaj cu pași de platină

azi mi-a ieșit în cale pe porțiunea caldă unde trotuarul
se lățea cu frenezie spre fântâna arteziană de la Nordic o bombă
sexy care era realmente să mă dărâme.
40 de ani spulberați. ne-am fixat o secundă apoi a trecut
cu taiorul și fusta de in pe nuanța cafelei cu lapte
cu părul blond platinat peste două cupe orgolioase și aerisite

cu porii largi și departe de unele limite ducea cu ea
steagul piraților era ca pe un ac prin aerul veșted deși purta
niște saboți de pânză normali cu toc de plută la sfârșitul
picioarelor lungi și bronzate și pline de albumină (așa a fost,
să aflu tocmai de la Thomas Mann) fâșâind lizibil și lacom.
evident mă holbam cum trecea ca un melc cu cochilia înaltă
pentru ca apoi ușor buimac să traversez pe partea cealaltă.

zidurile uitate

după o idee de Florin Dan Prodan

viața mea ce frumoasă ai fost!
și eu voiam să te schimb.
cine a privit în mine odată
(cu o singurătate catifelată) știe
cum alergam zile și nopți
pe terenul accidentat socotind
loviturile ca pe o monedă
aruncată spre soare.

iar acum stau pe bancheta plușată
a unui tren ponosit ca o mătanie neagră
(sau o verigă-ntre veacuri)
și privesc prin geamul cu ploaia pietrificată
și albă încrustată
copacii răzleți ori zidurile uitate
într-un dezechilibru prezent
cum îmi șterg ochii fără nicio lacrimă
și îmi spun ceva complicat în șoaptă.

când somnul stă cu pieptul lipit de pereți

câteodată aud cuvintele mortului
care a vrut să atingă originea pasiunii
asaltul unei fisuri în tavanul seren
sau tropotul cailor
prin albul parfum al dimineții de vară
(când iarba atinge și ea aceleași prăpăstii)

cum stau ghemuit pe marginea scrumierei
contemplând dâra de melc a unui țipăt
adesea îmi spun desenând
cu degetul ceva de neînțeles că
există o legătură între capul meu răvășit
și stelele nopții

un fel de strună de vioară care se lungește
ireversibil și care plesnește
undeva pe la marginea lumii
ca un cuvânt dispărut într-un călcâi pe nisip
câteodată, credeți-mă, aud cuvintele mortului
când noaptea e o draperie prea groasă

zidurile se înclină ușor reverențios
și-mi spun că toate aceste visuri compacte
și imagini de oameni nu sunt decât niște orizonturi
suave pentru că trebuie să existe o legătură între
originea pasiunii spaimă
grație și sufletul meu rupt în două.

soneria

astăzi a sunat la ușă de mână cu un băiat
semăna mai degrabă cu o femeie drapată în nisipul ei verde
sau poate era doar un tramvai lovind din greșeală
primăvara-ntre umeri o boare spăimoasă
avea fardurile scurse în sus ca propriile mele ațe
de care mă agăț dimineața avea niște păsări în loc de păsări
învârtejite pe cer eu mă uitam prin tunel

astăzi a venit la mine cu o anume stupoare
cu uraganele hoții prostituatele licuricii și camioanele de bca
dar și cu trenurile de împușcați
și ținea la vedere un rinichi învelit într-un ziar
iar eu m-am bătut cu pumnul meu liber în piept și i-am spus:
ea mi-a dat să gust! și-a ierta nu-i ușor
și ea tăcea ca un nor alb în preajma băiatului de la ușă!

salt

aprinse o țigară și își privi viața cu un soi de resemnare a încăperilor pe urmă strecură o privire spre Ziarul împăturit pe marginea mesei în zare ochii i se se loviră de un galben brun similar unui dos de oglindă mai departe forfota vrăbiilor

din tufișul cu frunze mici imagini pe undeva deterministe care îi aminteau de Burgas de crengile grele ale teilor în floare și de omul care admira pe plajă dimineața cu cea mai senilă emoție

salturile delfinilor cu motivația neînțeleasă a bucuriei universale.

cineva a ucis și de aici

ridicolul atingerilor de mână al legănării palmelor
celor doi virtuali îndrăgostiți un tăune cu neliniștea veche
sub lumina roșiatică și difuză a stâlpilor fluorescenți

într-o singurătate aerisită
universul îmbrăcat cu haine cețoase ca o metaforă teribilă
și urâtă asemenea amprentei de bocanc
a privirilor fără timp muiate în lapte fiindcă cineva a ucis

mama tata și luna și cărțile dezordonate din raftul de sus
o frumusețe stingheră
o zmeură sub frunziș
și niște linii lungi lungi care la urmă scrâșnesc pe o margine.

ca și cum ea ar aștepta

tot ce am acumulat – era o expresie înainte
când te întreba cât ai dat pe aia sau ailaltă – este
că bate vântul

la o masă o femeie bea dintr-un pahar
un lichid galben oranj un altul merge ca și cum ea
ar aștepta

iar în suflet am un nor stors ca
o bătrână care stă zâmbitoare picior peste picior.

așa voi sfârși, binecuvântând noaptea

scriind aceste rânduri ca pe o nouă încercare de a tăcea voi
aduce aminte cititorului de palmele mele cu degetele lungi
ca niște alteţe regale neînţelese dar anonime și oricum
(din păcate) pe cale de dispariţie

în spatele cărora stau alte și alte palme care mângâie
sau presează lutul timid ca pe o pisică ce toarce din teamă
(fiindcă totuși se cunosc de prea puţină vreme)
de cele câteva scânduri cu ochii plini de cuvintele negre

voi reaminti dealurilor de toate cele bune ale noastre
livada va regăsi cu ușurinţă un prieten sau un suflet mai mic
aleile vor tânji după frunzele înţepenite ale plopilor
sau după viorile simple năpădite de o iarbă mulatră.

la noapte va ieși un fluture

a nu fi mort (deocamdată) nu mi se mai pare
ceva pe care te poți baza e ca și cum
ai inventa cărări prin casă sau ai bodogăni socotind
asta un semn de inspirație
sau de ieșire spre libertatea azurie

din acest trup împletit cu durere cum ar spune poetul
într-un timp atât de orb
pământul pare a fi o cămilă care se scutură
de o tristețe groasă și
e ca și cum va ieși la noapte un fluture.

egiga goramen

poetului trac

într-o zi în aparență identică cu altele am început să număr
inimile curate și vă asigur nu este deloc o intreprindere ușoară
atunci când te plimbi seara prin ceața lampioanelor
de odinioară această activitate îți ia ceva din suflu în special

când urci și te gândești la privirile celor tineri la războaie
râsete foamete la pornografia care curge ca o lavă
îmbibată cu grija de a plăti aerul până la ultima centimă
lăsați-mă în pace! striga un nebun într-o carte

și am început să simt cum dispare orașul mânăstirile devin
ultimele falange de piatră deșertul îmi înghite coliba vâslesc
și dorm mă trezesc iar apoi vâslesc pe o galeră lucioasă
ar trebui să fac o fotografie să pot numără prin vortexul

cioburilor care mă zgârie -dar eu sunt un bețiv deloc violent- în timp
ce umblu după o inimă curată uneori aș vrea să dau peste o carte
care să mă spele ca plânsul în hohote ca mâna întinsă de
abatele Faria după nu mai rețin câți ani de săpături istovitoare.

habla horem

și totuși va trebui să mă ridic deasupra patriei
a stejarilor pitici și a viței de vie deasupra familiei și chiar
deasupra meselor cu mucuri de țigară strivite-n scrumieră
va trebui să privesc dintr-o parte luciul de apă

șinele de cale ferată va trebui nemijlocit să ajung teafăr
la liniștea lucrurilor și aripile drăgăstoase ale serafimilor
la andrelele și ghemul de lână la cărțile gălbui sub degetele
uscate va trebui să privesc pe deasupra sau pe dincolo.

blago bung

ar fi o variantă să-i spun dimineții: păstrează-ți darurile
să fac o mișcare asemănătoare cu cea a dirijorului la sfârșit
când cosește sunetul amplu ca pe ultimul visător
ca pe ultima lance ruptă în rețeaua neuronală

cu grija istoria și toate chipurile acestea cu care dansez
zi de zi zi și noapte tot mai departe de trupul meu
de muceda inimă de ochii noștri ca două plăgi deschise spre
abatoarele lumii ar fi o soluție să aflu un loc sau o rugăciune

sau o poveste în care orașul să aibă un alt viitor decât
râsetele adolescenților și lumina cernută a candelabrelor.

zunbada

la masa de lemn a ponositei taverne acolo
pe unde își făcea veacul domnul Eminovici de loc din țara
paielor astăzi stau așezate trei fete care pufăie
din țigările lor albe un fanar ingenuu niște păsări
le intră-n obraz ca o miopie moale

un pictor chel și cu barbă (Vasilian) pus pe șotii
sau înțelepciune sau pe un șevalet infinit sau
pe un scaun fierbinte pleacă poate
îl urmează pe Fiul care se duce și el să se întâlnească cu
Zamolxis sau Zoroastru e ceață

în cer omul este aruncat ca un zar peste
vânturi peste străzi lăturalnice peste gândurile sale
sau în tot felul de sufragerii catifelate și încăpătoare
nici un miracol nu cunoaște iertarea bunului singuratic când
mai încolo la o altă masă o bătrână ca un psalm negru
decupează cu foarfeca din documentele haosului.

hej tatta gorem

este un fapt arhicunoscut că simpatica împăcarea cu tine însuți
prodigioasă ca un soi de ulei peste valuri este trecută
de unii la capitolul stagiu spiritual cum se întâmplă de altfel și
cu bucătăria mediteraneană atunci când te încumeți s-o faci ca

la carte cu salata ondulată stivuită pe masă. e ca și cum
legenda nu mai are copii rozariul se rupe vertebrele
se împrăștie pe podea cu orele destrămate ca o pânză
în măduva ei sau ca și cum roata ar rămâne goală ca femeia

cu vâsla ruptă sau amintirea inimii suferinde e ca și cum
suflul acela despre care se crede că deșiră ușor întreaga
poveste ar clătina din cap sau din ceva inimaginabil ca
un scrânciob deasupra frumoaselor stele și ar lua cuvântul.

jolifanto

nu este vorba de mine când mă refer la trupul
indescifrabil transmis cu un singur gest de
uriașul cu un ochi rece și unul cald
ci despre pasărea aceea care clatină ușor din cap

ca și cum un deținut s-ar lovi de marginile luminate
ale coridorului cu noaptea pe față aici
e vorba de tăgăduire și ceață
de capetele copiilor debarasate prin șanțuri

de binecuvântările deznădejdii
când ploaia pătrunde câmpia înnegurată și umblă
ca niște gheare de șoricel pe pervazuri când
femeile ies la o margine ca să admire în taină tristețea.

umbre

cam cât ar conta pentru cineva că acolo am întâlnit-o
pe Martha coborând aleea și că ea a tresărit de parcă
ne-am fi recunoscut după două trei veacuri
(într-o singurătate primordială) de parcă pe dosul oglinzii
negreala ar fi cedat în fața unor palide transparențe

(tatăl ei de altfel a participat la nașterea mea)

și că toate acestea sunt legate adânc de gâtul meu
ca un bolovan tăios cu care mă îndes în noapte cu aceeași
timiditate amestecată cu parfum de trandafiri
cu încarnarea fericirii noastre odinioară promițătoare.

încercare

nu am mai scris un poem de două săptămâni
și ceva mă făceau să-mi revin
ziua de mâine o târâi ca un picior viermănos
ca un lanț care zornăie doamna Aurora

susține că lumea nu s-a schimbat doar
ochii mei au o stafie în plus ca un halat albastru
sub care ghemuit suferă un tânăr sau un mort
nefinisat ceea ce mi se pare a fi același lucru.

te uită decembre

lui Victor O. Rusu

luna este în nori nu am nicio veste și
niciun cuvânt nu vindecă

dar încerc să mă curăț de teamă să
întind brațele și să adorm pe conturul unei răni

lângă un râu tulburător fiindcă seamănă
cu un lanț care unește o clădire cu alta

și totuși idealul meu era să trăiesc
în armonie cu mine însumi și cu semenii

dar luna este în nori nu am nicio veste
moartea e un vânt care suferă și

în lumea aceasta niciun cuvânt nu vindecă.

scrisori

am avut 12 scrisori de dragoste
câteva transcrise
pe hârtie spaniolă
cu urme de trandafir
acum
e de la sine înțeles
mi-ar fi trebuit foarte mult.

karawane

când stai mai mult încăperea capătă o patină
de parcă ochii blânzi ar fi o palmă aspră sau niște struguri
de neînțeles care tremură într-un echilibru aerian ca de
libelulă un altfel de miros de umbră condensată fiindcă

timpul devine concret abia ulterior și ești un obelisc
înfipt în cer sau niște brațe arse precum
lucrurile care păreau nu demult ușor de dorit uneori îmi spun
că unii dintre noi nu se pot schimba nici în ruptul capului

nu se poate face nimic și începe să miroasă-a gutui ca și cum
am sta la aceeași masă și unul dintre noi ar plânge
sau unul dintre noi ar fi luat de vânt sau ar deveni stringent
ca unul dintre noi să se nască din nou la nesfârșit.

te iubesc

trec mai departe închid ochii și trec mai departe
(și Hitler vegetarianul întorcea capul sau Pol Pot)
nu e alb nu e negru nu e nimic poetic (scuturați-vă) ci doar
emoția și încrederea oarbă care trece pe lângă lucruri
ca un fel de unică religie acceptabilă trec mai departe
fără punct fără virgulă fără sincope sau idealuri (din păcate)
onest și brutal și egal cu râsul fără oprelişti al mamelor
în fața sălașului vieții (priviți-le îndoiala)
pe lângă mârlăniile inefabile ca o decurajare insidioasă
ca un pas înainte știind că o epilepsie poate însemna
totul sau nimic da trec mai departe zdrențuit

trec mai departe umil și orb și egal cu
vârsta aceasta din miezul căreia vă scriu înaintea oricărei
apocalipse trec mai departe ca un profet insignifiant
ca și cum aș scrie peste o ură nețărmurită
te iubesc te iubesc te iubesc te iubesc pe un cer spațios
fără nicio repetiție ci numai cu intensitatea unui sunet
precum vibrația tăcerii perfecte trec mai departe nu
neapărat câștigând ori nevinovat ci doar trec

mai departe în felul lui Scarlet O`Hara vindecată
printr-un somn binefăcător și deloc insistent aș vrea să
trec mai departe precum concretețea care precede copilăria.

harima ginga

aceste zile în care spargem nuci și alegem miezul
și pe sub cămașă ne curge un fel de plumb topit ca un frison
sunt poate ultimele înaintea ninsorii
înainte ca cerbul să se întindă pe câmpia cu maci din propria
lui imaginație precum renunțarea.

e și înfrângerea
un artizan dezirabil un soi de cutie toracică numai bună
pentru ochiul furtunii și acolo precum vă spuneam dragii mei
ea stă la fereastră lângă masa pe care stă risipit un pumn de nuci
și poartă privirea aceea prin care ura a trecut
precum umbra nopții spre unghere sau pe după dulapuri.

alte insule

lumea se zvârcolește
tot mai departe de zona cu meri de altfel
îmi par tot mai opaci pereții borcanului
din care pândesc cu bătrânețea mea deloc
iernatică

(dar ăsta e un avantaj fără ascendent)

la geamul meu vin tot mai mulți
musulmani
africani case scoase la licitație
infirmiere și oameni din care cineva a extras
cărămizile esențiale

(vecinii mei calcă pe umbra unor cuțite)

deși eu stau între două dealuri
aștepând potopul sau orice revărsare fantastică
așteptând fără nici o speranță
poștașul cu teașca lui din
piele uzată să aducă o creangă albă de măslin.

în fața ferestrei

și azi mi-am amintit de poezie și am zis că poate cine
știe ar fi cazul să umblu pe lângă cuvinte

cu toate că stau în fața ferestrei ca un animal de taină
care a început să-și uite rănile – cerul e în partea opusă
dar nu mai contează –

cu toate că stau în fața umidității din aer cu un suflet
textil care are nevoie de respectul de sine
ca de marginea craterului sau de floarea uscată

care nu vrea cu orice preț o zi în plus orice speranță
sau cine mai știe ce rezolvare finală ci
numai niște mărăcini anonimi arzând aparent de la sine.

doar cântece

am lucrat o perioadă bună la o statuie care trebuia
să iasă din pieptul unui lemn dulce
un an și ceva am lustruit la ea cu o cârpă moale
și obrazul unei artiste care văzuse ceva

într-o suburbie a plăcilor tectonice și care
avea niște dinți indigo foarte – ca după cireșe amare
– dar acum, când coastele au început
să se lipească de cer și o negură verde să umble

haihui prin sac ca o întrebare sau un spermatozoid
orb dibuind cu bastonul prin toate ungherele
în palatul gol mi se pare că soarele amabil
și statuia mea erau doar niște cântece de leagăn.

melancolie

toată ziua a stat acolo
o pasăre
mică și moartă
într-un cuib albastru
și m-a apăsat.

dimineața am căutat
un om preț de
o jumătate de oră
– au apărut multe case noi
prin zona aceea – dar
era mort de doi ani.

noaptea cearceafurile
si-au șters
de mine mâinile putrede
vântul era o teamă
în pregătire sufletul meu
se legăna pe piciorul
de lemn

apoi m-am ridicat cartea
era închisă
nu
am găsit umbra
doar oceanul de chipuri
lovea
vinețiu pe dedesubt.

kusa gauma

aș vrea să umblu cu ei
pe sub tufișuri și toate miasmele nopții
ca o corabie feniciană
pe vârfuri de munte
cu o carte jilavă
din care poți face aeroplane la limita
dintre rugină și grație sau
ca pavilionul de vară zguduit
de privirea pisicii
aș vrea să sparg
coaja oului ca o religie lipicioasă
și intimă
în care știm cu precizie
ce o să ni se întâmple dar așteptăm
cu niște cuvinte însângerate între degete
cu ochii deschiși ca și cum am număra
rotunjit așteptarea
cu înțelepciunea pisicii de fontă
din fața ferestrei care dă în pământ.

mai departe zâna

in memoriam Aurel Dumitrașcu

un vânt fantomatic se scurge prin fereastra
în care odihnesc morții noștri cei mici
morții noștri cei tineri și zvelți și foarte copilăroși
ca aceia pe care-i ținem în palmă

și miros a pere și vâsc și la ceafă aduc
în rigiditatea nopții un țipăt fermecător și nestricăcios
o mătreță a zeilor pusă în insectar
un pumn de frunze pe tastatură

când cuvintele dragi ale tatălui bat în pădure
și stelele se îndepărteză de groapă
sub piciorul gol un vânt se revoltă zâna plutește
prin oase pentru că „așa se spune despre urgiile tinere”.

celor frumoase

în conformitate cu legea lui Arhimede la bloc la etajul al treilea
al scării C din anul de grație prin lumina de fildeș crește un munte
cât o sufragerie iar în mijloc are o adâncitură doar
cât o fereastră roșie care dă spre sfârșit și mai e o masă
ca o boală pictată cu sfinți și ogive

și cotoare de cărți desfăcute precum sticlele goale
dar nimeni nu consumă aici decât aerul dulce și foșnetul cailor prin
asfințit
iertare sau moină și iată acum lutul se scufundă în aripi
iată cum noaptea iese din umbră în conformitate cu toate legile moi
smochinite și blânde precum frumoasele palme ale călăului.

celei care nu se teme

razele soarelui drag sunt vânturile cu care
intru în viața mea ca într-un abator de fluturi
cu un satâr înfipt între nopți

cu un poem obsesiv care se termină cu un înger
fulgerător și plin de prospețime
orbecăind aproape ca un inorog șchiop după
lumina de care m-am despărțit:

unde sunt eu unde mi-e lumea unde sunt prietenii
pe fundul oceanului pe bolta cerească
sau între cărți?

în hala în care locuiesc a căzut tencuială destulă
o fată desculță ar vrea să danseze:
unde sunt eu unde mi-e lumea unde sunt prietenii
pe fundul oceanului pe bolta cerească
sau între cărți?

cu un poem insidios care se termină cu un înger

abisal și plin de fericire
intru în viața mea ca într-un abator de fluturi
cu un satâr înfipt între nopți
o fată desculță ar vrea să danseze:

unde sunt eu unde mi-e lumea unde sunt prietenii
pe fundul oceanului pe bolta cerească
sau între morți?

ar fi trebuit să fie

așa a trecut o săptămână
întreagă
privind pe furiș
fotografiile ei de parcă ar fi murit
sau e foarte departe.

nici una nici alta.
dar azi dimineață am avut
senzația
pe care o capeți când bei
un pahar ras
cu vin roșu
sec

a fost
ca și cum un tren de epocă
ar fi zburat
cu ea
spre o lumină galbenă pală
muiată într-un bleu
friguros

sau am îmbătrânit puțin
la gândul
că și ea
putea să înșele.

alura konwi

sunt lucruri din care
nu aud
nimic

și sufletul meu
e o mănușă care pipăie
un chip
de care nu-și
amintește

fiindcă înserarea este
un loc
pe care nu vreau
să-l stric cu o pasăre
sau cu
lumina fagilor pătrunsă
în pereți
ca o șoaptă

fiindcă
sunt multe lucruri
din care nu aud
nimic.

11 martie

întrucâtva sufletul meu
mobilează odaia
de dimineață lumina
e un cleşte
stomatologic

o cinteză loveşte gheața
cu glasul ei
strălucitor

deşi
orice muzică poate
deveni
sfârşitul cântecului
sau cel puțin
un pansament
peste unele răni
viitoare sau mai vechi
sau din vis
un gunoi abia născut
din zapadă

prin împrejurimi
un clopot
cheamă vii și morții
și inima mea
se scufundă
încet când umbra ei rece
mușcă
momeala.

aima pala

așa cum alunecă uleiul peste palme de tablă
pe un patinoar al speranței sau urgiei
așa ajung și eu o cârpă tare ca o piele de bour
tăbăcită deasupra orașului

și-atunci apare ca un ciocan
o floare înțeleaptă care dezbate zgura tristeții
noaptea de după zi cărarea cea largă
și toții cleștii mei zâmbitori cântă o serenadă.

a se servi rece

am ajuns la vârsta
la care
trebuie
să mă prefac
că sunt bun la ceva

alții de seama mea
sunt minștri
sau artiști
dau interviuri
sau au murit și au rămas
în memoria
colectivă
o cocleală verzuie
sub penajul porumbeilor

ar trebui să pot spune
cu lejeritate
asta e albă
cealaltă neagră

sau măcar:
într-adevăr o formulă
de succes

dar
din păcate
(a se rosti pe un ton
consolator sau a se prepara
la foc mic și a se servi
rece)

n-am fost niciodată
prea convingător
iar acum
mai nou
am făcut din nesiguranță
o timidă religie.

cuprins



Poezia semnată de Dan Cristian Iordache pare să nu-şi revendice influenţe vizibile din niciun curent poetic sau predecesori. Nici în peisajul poetic actual frecvenţele ei nu sunt comune. Uneori monolog, alteori rugăciune, discursul din care câteodată sar metafore de o profunzime uluitoare pare că nu se adresează nimănui sau poate întregului univers.

Florin Dan Prodan



ISBN 978-973-7659-67-5